

ΔΙΑΚΟΝΙΑ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΘΕΩΡΙΟΥ

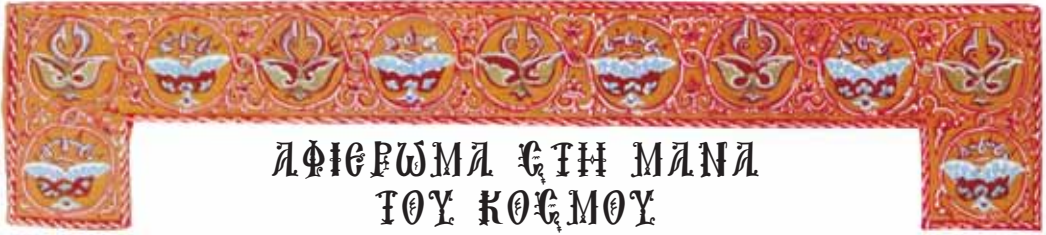

ΕΤΟΣ Η΄ - ΤΕΥΧΟΣ 31 - ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2003

Ὁ ἀναγειρόμενος ἀπὸ τὴ Μητρόπολη Ἐάνθης Ἱερὸς Ναὸς Ἁγίου Παντελεήμονος στὸ Καμερόν τῆς Ἀφρικῆς.

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΕΤΗ ΜΑΝΑ ΤΟΥ ΚΟΚΜΟΥ

Μέσα στον χώρο της Ἐκκλησίας τὸ πρόσωπο ἐκεῖνο πού ἰδιαίτερα ἀγαπήθηκε, τιμήθηκε καὶ ὑμνήθηκε, εἶναι τὸ πρόσωπο τῆς Παναγίας.

Ἡ τιμὴ πρὸς τὸ πρόσωπό της ἐκφράστηκε καὶ ἐκφράζεται διὰ μέσου τῶν αἰώνων μὲ τοὺς ὕμνους, τοὺς ἐγκωμιστικούς λόγους, τὶς εἰκόνες, τοὺς Ἱερους Ναοὺς, τὶς Ἱερὲς Μονές, τὰ ἐξωκλήσια καὶ προσκυνητάρια, μὲ τὶς πολλές θεομητορικές ἐορτὲς μέσα στὸ Ἐκκλησιαστικὸ ἔτος μὲ κορυφαία τὴ γιορτὴ τοῦ Δεκαπενταγούστου, ἰδιαίτερα δὲ μὲ τὴν ἀπεριόριστη ἀγάπη καὶ τὸν σεβασμὸ τοῦ λαοῦ.

Τὴν γιορτὴ τῆς Κοιμήσεως ὁ ἀείμνηστος Φώτης Κόντογλου ὀνομάζει “τὸ Πάσχα τοῦ καλοκαιριοῦ”, ἀφοῦ ἡ Θεοτόκος εἶναι καὶ μετὰ θάνατον ζῶσα. Σύμφωνα μὲ τὴν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας, ὕπνος εἶναι ὁ θάνατος. Πρὶν ἀπὸ τὴν ἔλευση τοῦ Χριστοῦ στὸν κόσμον ἦταν φαριμάκι, μετὰ τὸν Χριστὸ εἶναι τὸ φάρμακο γιὰ νὰ κοιμηθοῦμε. Φαντάζεστε ζωὴ χωρὶς ὕπνο; Πόσο βασανιστικὴ θὰ ἦταν. Μετὰ τὴν κοίμησή μας θὰ ἔλθει ὅπωςδῆποτε ἡ ἀφύπνιση. Γιὰ μᾶς ὅλους ἡ ἀφύπνιση ὀνομάζεται ἀνάσταση. Θὰ ἀναστηθοῦμε τὴν ἡμέρα τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Κυρίου. Γιὰ τὴν Παναγία ἡ ἀφύπνιση ὀνομάζεται μετάσταση. Ἄλλοι ξυπνᾶνε σὲ ὀκτῶ ὥρες, ἄλλοι σὲ λίγα λεπτά. Οἱ πολλοί, μετὰ τὴν κοίμηση

τοῦ θανάτου μας, θὰ ξυπνήσουμε ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια. Πόσα; Κύριος οἶδε. Ἡ Παναγία κοιμήθηκε, μετὰ τὸν θάνατό της, τρεῖς μόνον ἡμέρες. Μετὰ ξύπνησε. Βρίσκεται ζωντανὴ σωματικὰ καὶ πνευματικὰ στὸν οὐρανὸ της καὶ πρεσβεύει γιὰ μᾶς. Ζητοῦμε τὶς πρεσβεῖες της πρὸς τὸν Σωτῆρα Χριστὸ “ταῖς πρεσβεῖες τῆς Θεοτόκου Σῶτηρ σῶσον ἡμᾶς” ψάλλουμε στὰ ἀντίφωνα στὴν Θεία Λειτουργία.

Καὶ μπορεῖ νὰ διερωτηθεῖ κανεὶς, ὅπως τὸ κάνουν οἱ αἰρετικοί, γιατί πρέπει νὰ ζητοῦμε διὰ μέσου τῆς Παναγίας καὶ νὰ μὴν ἀπευθυνόμαστε ἀπ’ εὐθείας πρὸς τὸν Κύριο. Ἡ ἀπάντηση εἶναι ἀπλή. Ἐμεῖς ἀκολουθοῦμε τὸν δρόμον πού ἀκολούθησε ὁ Χριστός. Ἦρθε στὸν κόσμον, πῆρε τὴν ἀνθρώπινη φύση “ἀπὸ τὰ ἀγνὰ καὶ παρθενικά αἵματα τῆς ὑπεφυῶς κησάσης αὐτόν” Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ ἔτσι τὸν γνωρίσαμε τέλειον Θεὸ καὶ τέλειον ἄνθρωπον, Θεάνθρωπον δηλαδή.

Τὸν ἴδιον δρόμον λοιπὸν ἀκολουθοῦμε καὶ ἐμεῖς. Διὰ τῆς Θεοτόκου πηγαίνουμε πρὸς τὸν Κύριον καὶ τὶς πρεσβεῖες της ἐπικαλούμεθα.

Ὁ λαὸς μας τὴν ἔνωσε σὰν μάνα του καὶ τὴν ταύτισε μὲ τὸ πρόσωπον τῆς μάνας. Στὶς δύσκολες στιγμὲς τῆς ζωῆς μας δυὸ λέξεις προφέρουμε καὶ δυὸ πρόσωπα ἀναζητοῦμε, μάνα μου καὶ Παναγία μου.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΑΚΟΝΙΑ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ ΚΑΙ ΕΝΗΜΕΡΩΣΕΩΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ-ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2003
ΤΕΥΧΟΣ ΛΑ΄

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΡΟΝΟΙΑ,
ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΞΑΝΘΗΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΘΕΩΡΙΟΥ
Κ.Κ. ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΞΑΝΘΗΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΘΕΩΡΙΟΥ

ΤΗΛ.: 2541022505 - 2541028305

FAX: 2541025581

Συντακτική Επιτροπή

Πρωτοπρ. Γεώργιος Ἀναγνωστόπουλος
Ἀρχιμ. Σωφρόνιος Γκουτζίνης
Ἀρχιμ. Παντελεῖμων Μουτάφης

Φιλολογική Επιμέλεια

Ἀρχιμ. Ἰωακείμ Μούκανος

Σχέδια

Γιάννης Μενεσίδης

*Στὰ κείμενα διατηρεῖται
ἡ ὀρθογραφία τῶν συγγραφέων*

**ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ
ΔΕΚΤΑΙ ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΑ ΕΙΣΦΟΡΑΙ
ΑΡΘΡΑ - ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ**

Διεύθυνση

Περιοδικό **“ΔΙΑΚΟΝΙΑ”**
Ἱερά Μητρόπολις Ξάνθης & Περιθεωρίου
Τ.Θ. 270, Τ. Κ. 671 00 ΞΑΝΘΗ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ “ΤΕΛΕΙΑ + ΠΑΥΛΑ”
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΜΠΡΩΚΟΥΜΗ 31 ΞΑΝΘΗ
ΤΗΛ.: 2541024536, FAX: 2541075110
ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ: 1ο χλμ. ΞΑΝΘΗΣ-ΚΑΒΑΛΑΣ
ΤΗΛ.: 2541071178

Τὸ πρόσωπο τῆς Παναγίας μας οἱ ὑμνογράφοι τὸ ὕμνησαν μὲ τοὺς θεολογικότερους καὶ ὠραιότερους ὕμνους, οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας τὸ ἐγκωμίασαν μὲ τοὺς πλέον ἔξοχους λόγους, οἱ ἀγιογράφοι τὸ ἀπεικόνισαν στὶς εἰκόνες, ἐκφράζοντας τὸ φιλόστοργο βλέμμα της καὶ ὁ ἀπλὸς λαὸς τὸ ὕμνησε μὲ λαϊκὰ ποιήματα, ἄσματα καὶ κάλαντα.

Ἀναφέρω ἓνα λαϊκὸ ποίημα ποὺ διαβάζοντάς το μοῦ ἔκανε ἐντύπωση γιὰ τὸ πῶς βλέπει τὴν Παναγία ὁ Λαὸς μας: “Μπῆκα στὸν Ναὸ της τὸ δεῖλι καὶ τὴν εἶδα νὰ κάθεται ἐνθρονη βρεφοκρατοῦσα στὰ δεξιὰ τοῦ Κυρίου μας καὶ τὸ φῶς τοῦ ἀναμμένου κανδηλιοῦ νὰ φωτίζει τὸ πρόσωπό της. Στάθηκα μπροστά της καὶ προσευχήθηκα καὶ τῆς εἶπα ὅ,τι ἓνα παιδὶ μπορεῖ νὰ πεῖ στὴν μάνα του. Ὅταν ξαναμπῆκα στὸ Ναὸ της τὰ μεσάνυχτα δὲν τὴν βρῆκα, ἄδεια ἢ θέση της, τὴν περιμένα μέχρι τὰ χαράματα ποὺ τὴν εἶδα μεγαλόπρεπη νὰ μπαίνει. Τὰ ροῦχα της μύριζαν τὴν μυρωδιὰ τοῦ γιασεμοῦ καὶ τὸ ἀγιάζι τοῦ πρωينوῦ. Καὶ τίς ὥρες ποὺ ἔλειπε ἦταν στοὺς δρόμους, κοντὰ σ’ ἐκείνους ποὺ ὁδοιποροῦν καὶ ταξιδεύουν, στὸ προσκεφάλι τοῦ ἀρρώστου νὰ θεραπεύει σὰν τὴν μάνα τὸ φλογισμένο ἀπὸ τὸν πυρετὸ πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ, νὰ σκεπάζει στὸ κρεβάτι τὰ ξεσκεπάστα παιδιὰ, ἦταν κοντὰ στὴ μάνα ἐκείνη ποὺ ὁ καημὸς γιὰ τὸν χαμὸ τοῦ παιδιοῦ της τῆς ἀφαίρεσε τὸν ὕπνο, ἦταν κοντὰ σ’ ἐκείνους ποὺ δέρονται ἀπὸ τὰ κύματα τῆς θάλασσας, κοντὰ στὸν νέο ποὺ ψάχνει μέσα στὴν ὀμίχλη τῆς ζωῆς νὰ βρεῖ τὸν δρόμο του μέσα στοὺς πολλοὺς κινδύνους καὶ πειρασμούς”.

Αὐτὴ εἶναι ἡ Παναγία μας, τῆς ὁποίας τίς πρεσβείες πρὸς τὸν Κύριό μας ὀλόψυχα ἐπικαλοῦμαι.

+ Ὁ ΞΑΝΘΗΣ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

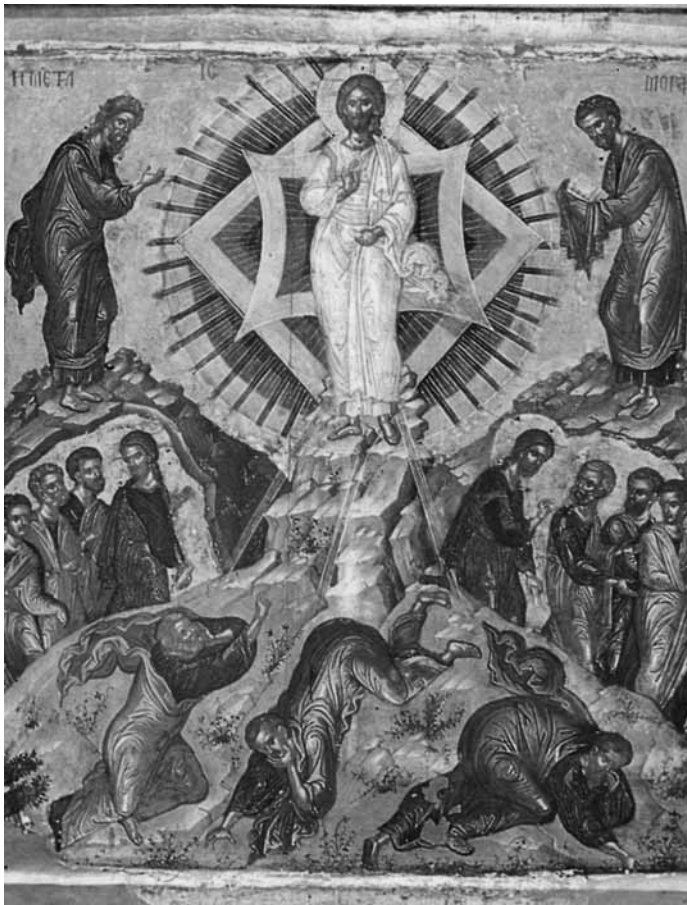
ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ

Ἄρχιμ. Θεοχάρη Μπουρμάογλου

Πανηγυρικά γιόρτασε ἡ Ἐκκλησία τὴν 6ῃ Ἀυγούστου τὴν ἀνάμνηση τῆς Θείας Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Ἀξίζει ὅμως καὶ μεῖς καὶ ὅσοι δὲν παρακολούθησαν στοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς τὴ Θεία Λειτουργία, νὰ ἀπολαύσουμε μετὰ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας τὸ οὐράνιο καὶ θεσπέσιο θέαμα, ὅπως ζωντανὰ μᾶς τὸ περιέγραψαν οἱ Ἀπόστολοι πὺν τὸ παρηκολούθησαν. Αὐτοὶ ἦσαν οἱ τρεῖς ἀφοσιωμένοι μαθητές, ὁ Πέτρος, ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης. Μαζί του ἀνέβηκαν στὸ ὄρος Θαβώρ ὅπου ἐκεῖ ξαφνικὰ βλέπουν νὰ ἀλλάζει ὁ κόσμος γύρω τους.

Οὐράνιες

ἀγγελικὲς ψαλμωδίες ἀκούγονται ἐνῶ ταυτόχρονα τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ἄρχισε νὰ λάμπει σὰν τὸν ἥλιο καὶ τὰ ροῦχα του νὰ γίνονται πιὸ ἀστραφτερὰ ἀπὸ τὸ χιόνι. Ἐνα σύννεφο σκέπασε τὸ βουνὸ καὶ ξεπρόβαλλαν δυὸ ἀπὸ τὶς πιὸ ἅγιες μορφές τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὁ προφήτης Μωϋσῆς καὶ ὁ προφήτης Ἠλίας. Τὸ θέαμα αὐτὸ συγκλόνησε τοὺς Ἀποστόλους, ὁ Πέτρος δὲν κρατήθηκε καὶ εἶπε: “Κύριε τι θαυμάσια πὺν εἴμαστε, μακάρι νὰ μείνουμε γιὰ πάντα ἐδῶ”. Καὶ μόλις τελείωσε τὰ λόγια του, μιὰ φωνὴ σὰν βροντὴ ἀκούσθηκε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀγαπημέ-

νος μου υἱός, αὐτὸν θὰ ὑπακοῦτε. Τρομαγμένοι τότε οἱ Ἀπόστολοι ἀπὸ τῆ φωνῆ καὶ τῆ λάμψη ἔπεσαν κάτω καὶ σκέπασαν τὸ πρόσωπό τους μὲ τὰ χέρια τους. Γιὰ μιὰ στιγμή ἔνωσαν τὸ χέρι τοῦ Χριστοῦ νὰ τοὺς χτυπάει ἐλαφρά: “Σηκωθείτε εἶναι ὥρα νὰ κατέβουμε, ἀλλὰ προσέξτε, αὐτὸ πού εἶδατε δὲν θὰ τὸ πείτε σὲ κανέναν, μέχρι τὴν Ἀνάστασή μου ἐκ νεκρῶν”. Ἔτσι μὲ τὸ γεγονός αὐτὸ τῆς Μεταμορφώσεως ὁ Κύριος θέλησε νὰ παρουσιάσει στοὺς μαθητές του τὴ θεϊκὴ του φύση, νὰ ἐμφανισθεῖ ἡ Ἁγία Τριάδα ὅπως στὴ Βάπτισις ἀλλὰ καὶ νὰ ἐνισχύσει τὴν κλονισμένη πίστις τῶν μαθητῶν του στὸ θεῖο πρόσωπό Του. Ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Κυρίου ὡς ἱστορικὸ γεγονός κρύβει μέσα της καὶ κάποιο συμβολισμό, πού ἔχει ἄμεση σχέση καὶ μὲ τὴν δική μας μεταμόρφωσις-ἀλλαγὴ. Ἀλλαγὴ στὸ νοῦ, στὸ φρόνημα, στὸ τρόπο πού σκεφτόμαστε, στὴ ψυχὴ, στὴν καρδιά καὶ γενικότερα στὴ συμπεριφορὰ μας.

Μὲ τὴ θεϊκὴ Δόξα καὶ τὸ Θεῖο Μεγαλεῖο πού περιβάλλεται ὁ Κύριος στὸ Θαβώρ, δημιουργεῖται καὶ σὲ μᾶς, ἡ ὑποχρέωσις τῆς ἄμεσης ἀλλαγῆς στὴν πορεία τῆς ζωῆς μας. Ὅφειλουμε χωρὶς καθυστέρησις νὰ ἀναθεωρήσουμε τὶς σκέψεις μας καὶ νὰ πάρουμε ἀμέσως τὶς ἀποφάσεις μας.

Νὰ ἐπιστρέψουμε πρῶτα ἀπ’ ὅλα κοντὰ στὸ Χριστό, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἀπομακρυνθήκαμε καὶ νὰ ἐπανασυν-

δέσουμε τὶς σχέσεις μας μαζί του. Νὰ κρατήσουμε ἀκλόνητη τὴν πίστις μας σ’ Ἐκεῖνον καὶ νὰ ἐφαρμόσουμε πιστὰ τὴν ἰδεώδη διδασκαλία του, γιὰ τὴν ἀγάπη στὸ Θεὸ καὶ τὸν πλησίον.

Γιὰ τὴ μεταστροφὴ μας, ὅμως αὐτὴ, γιὰ τὸ πλησίασμά μας στὸ Χριστὸ χρειάζονται συνεχεῖς καὶ ἀσταμάτητοι πνευματικοὶ ἀγῶνες. Ἀπὸ ποῦ ὅμως θὰ ἀντλήσουμε τὶς ἀπαιτούμενες δυνάμεις, γιὰ τοὺς ἀγῶνες αὐτούς;

Ἀπὸ ποῦ ἄλλοῦ, παρὰ ἀπὸ ἐκεῖ πού εἶχαν καὶ οἱ τρεῖς μαθητές τοῦ Κυρίου, ἐπάνω στὸ Θαβώρ. Δηλαδή ἀπὸ τὸ ἀνέσπερο, τὸ ἀκτινοβόλο καὶ σωτήριο φῶς τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου, τὸ ὁποῖο φωτίζει τὸ νοῦ μας, φωταγωγεῖ τὶς ψυχές μας, ἐνισχύει τὴν πίστις μας καὶ δυναμώνει τὴ θέλησή μας.

Ἐὰν μὲ πίστις σταθερὴ καὶ ἀταλάντευτη, μὲ ἀγάπη καὶ ταπεινώσις χριστιανικὴ βιώσουμε τὴ Δόξα καὶ τὸ μεγαλεῖο τοῦ Θαβώρ, τότε θὰ ἔχουμε τὴ μεγάλη καὶ ἀκατάβλητη δύναμις νὰ νικήσουμε καὶ νὰ νεκρώσουμε τὸν “Παλαιό” -κατὰ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο- ἄνθρωπο πού ἔχουμε μέσα μας μὲ ὅλες τὶς ἀδυναμίες (πάθη, ἐγωισμοί, φθόνοι) καὶ νὰ ἀναστήσουμε στὴ θέσις του, τὸν “Καινὸ” (καινούργιο) ἄνθρωπο, τὸν ἄνθρωπο τῆς Ἀγάπης, τῆς στοργῆς, τῆς συγχωρητικότητος, τὸν πνευματικὰ ἀναγεννημένο ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ.

ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΙΝΔΙΚΤΟΥ

Ἄρχιμ. Πολύκαρπου Δημητριάδη
Ἱεροκήρυκος

Πρώτη τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου. Ἄρχη τοῦ Φθινοπώρου. Ἄρχη τῆς Ἰνδικτού. Ἄρχη τοῦ νέου ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους. Καὶ ἡ Ἁγία μας Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐορτάζουσα τὴν ἑναρξιν τῆς νέας ταύτης περιόδου, ψάλλει ὕμνους ἐορτίους, οἱ ὅποιοι βαθύτατα συγκινοῦν.

Ἀπευθύνεται μετ' εὐλαβείας πρὸς τὸν σοφὸν δημιουργὸν τῆς κτίσεως, Ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἔθεσεν ὑπὸ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἐξουσίαν καιροὺς καὶ χρόνους. Τὸν ἱκετεῦει ὅπως εὐλογῆσῃ τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός Του. Ὅπως διδάξῃ πάντας ἡμᾶς “τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, τὸ εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας” (Ἐφεσ. α, 13). Τὸν εὐχαριστεῖ διὰ τὸ ἔργον τῆς Θείας Δημιουργίας καὶ τὸν παρακαλεῖ διὰ τὴν προστασίαν τοῦ περιβάλλοντος.

Εἰς τὴν εἴσοδον λοιπὸν ταύτην τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους ὁ Ἅγιος Θεὸς μᾶς εὐλογεῖ καὶ μᾶς ἀγιάζει. Εἶναι τοῦτο τὸ ἀπαύγασμα τῆς μεγάλης πατρικῆς Του ἀγάπης. Ἄλλὰ ἡ μεγαλύτερη ἐκδήλωση τῆς ἀγάπης Του εἶναι ἀναμφίβολα ἡ ἐνανθρώπηση τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου Του. Μία ἀγάπη ποὺ φθάνει εἰς τὴν σταυρικὴν θυσία καὶ εἰς τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου. Καὶ ὁ Κύριος μᾶς προσφέρει τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρ-

τιῶν μας. Χαρίζει τὴν συγγνώμην πρὸς τοὺς εἰλικρινῶς μετανοοῦντας.

Σήμερα δέ, μᾶς προσκαλεῖ εἰς νέαν ζωὴν. Διὰ τοῦτο ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον. Καλεῖ ὁ Κύριος πάντα ἄνθρωπον “ἀπ' ἀρχῆς εἰς σωτηρίαν ἐν ἁγιασμῶ Πνεύματος καὶ πίστεως ἀληθείας” (Β' Θεσσαλ. β, 13).

Ἀγαπητοὶ μου ἀναγνώστες. Ἐπέστη ἡ εἴσοδος τοῦ νέου ἐνιαυτοῦ τῆς τοῦ Κυρίου χρηστότητος. Ὁ Δεσπότης Χριστὸς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον “κηρῦξαι ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτόν”. Μᾶς παρουσιάζει μίαν νέαν περίοδον διὰ τὴν ζωὴν μας. Μᾶς προσκαλεῖ νὰ ἀποστραφοῦμε τὰ ἔργα καὶ τὴν ζωὴν τῆς ἁμαρτίας, νὰ πλησιάσουμε Αὐτὸν καὶ νὰ ἀρχίσουμε τὴν προσπάθεια τῆς πνευματικῆς μας ἀναγεννήσεως. Μὴν ἀρνηθοῦμε, λοιπὸν, νὰ Τὸν ἀκολουθήσουμε μὲ ἀπόλυτη ἀφοσίωση καὶ ἐμπιστοσύνη.

Ὁ Κύριος θὰ χαρίσῃ εἰς πάντας ἡμᾶς υἰεὶαν ψυχῆς καὶ σώματος, εἰρήνην καὶ πᾶσαν εὐτυχίαν. Αὐτὸς θὰ δώσῃ γαλήνιον τὸν ἐνιαύσιον αὐτὸν κύκλον. Διὰ ταῦτα ἄς τὸν παρακαλέσουμε πάντες μὲ ζέση ψυχῆς: “Κύριε, εὐλόγησον τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου καὶ καταξίωσον ἡμᾶς λυσιτελῶς περαιῶσαι, τὴν τοῦ χρόνου περιόδον”.

ΉΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗ ΝΕΑ ΣΧΟΛΙΚΗ ΧΡΟΝΙΑ

Ἀρχιμ. Σωφρονίου Γκουτζίνη
Ἱεροκήρυκος

Η εὐλογία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ κάθε ἀνθρώπινο ἔργο, πολὺ δὲ περισσότερο γιὰ τὸ ὑψηλὸ ἔργο τῆς παιδείας, πού ἤδη ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα θεωρήθηκε ἀπὸ τὸ γένος μας ὡς ὑπέρτατο ἀγαθό. Ἔτσι στὸ γεμάτο προσδοκίες ξεκίνημα τῆς νέας σχολικῆς χρονιάς ἡ Ἐκκλησία μας, μὲ τὴν ἀκολουθία τοῦ Ἀγιασμοῦ ἐπικαλέστηκε τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ σὲ ἐκπαιδευτικούς, μαθητὲς καὶ γονεῖς, ὥστε μὲ κοινὴ προσπάθεια νὰ προχωρήσουν στὴν κατάκτηση τῆς γνώσης μὲ ἀξιοσύνη, ἐλπίδα καὶ ὑπομονή.

Εἶναι ἀπαραίτητες αὐτὲς οἱ τρεῖς ἀρετὲς γιὰ τὴν ἐπιτυχημένη μάθηση. Γιατὶ ἡ παιδεία ἀποτελεῖ διαδικασία ἐπίπονη πού μοιάζει μὲ τὸν τοκετό. Καὶ στὸν μὲν τοκετό μὲ πολλὰς ὠδίνες ἕνας νέος ἄνθρωπος ἔρχεται στὸν κόσμο, στὴν δὲ παιδεία ὁ ἀδιαμόρφωτος ἀκόμη κατὰ τὸν χαρακτῆρα μαθητῆς, μὲ πολλοὺς κόπους καὶ μόχθους ἔρχεται νὰ πλαστεῖ σὲ ὄριμο ἄνθρωπο, πού θὰ εἶναι κατὰ πάντα ἕτοιμος νὰ εἰσέλθει στὴν κοινότητα τῆς κοινωνίας.

Ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ, βέβαια, δὲν εἶναι κάποια ἀνώτερη δύναμη πού μὲ μαγικὸ τρόπο θὰ ἐπενεργήσει στὴν ἐκπαιδευτικὴ διαδικασία. Ἐξάλλου

σὲ κανένα μυστήριο ἢ χάρη τοῦ Θεοῦ δὲν ἐνεργεῖ ἐρήμην τοῦ ἀνθρώπου. Μὲ τὴν ἀκολουθία τοῦ Ἀγιασμοῦ δυὸ πράγματα ἐπιτυγχάνονται: κατὰ πρῶτον ἐξαίρεται ὁ ἱερός χαρακτῆρας τῆς παιδείας καὶ κατὰ δεύτερον ἀναδεικνύεται ὁ στόχος πού τὸ ἐκπαιδευτικὸ ἔργο, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τίς κατὰ καιροὺς μεταρρυθμίσεις, θὰ πρέπει διαχρονικὰ νὰ ὑπηρετεῖ καὶ πού δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὴ Χριστοποίηση τοῦ ἀνθρώπου.

Στὶς ποικίλες εὐχὲς τῆς ἀγιαστικῆς ἀκολουθίας ὁ Χριστὸς προβάλλεται τόσο ὡς πρότυπο διδασκάλου ὅσο καὶ ὡς πρότυπο μαθητοῦ. Ὡς διδάσκαλος μάλιστα διεκδικεῖ τὴν ἀποκλειστικότητα. Εἶναι ὁ μόνος διδάσκαλος καὶ καθηγητής. Ἀπὸ τὸ δικό του πρότυπο πηγάζει κάθε ἐμπνευσμένο διδασκαλικὸ πρότυπο. Ὁ ἐκπαιδευτικὸς παράλληλα μὲ τὸ ἀνθρωπολογικὸ καὶ πνευματικὸ πρότυπο πού φανερώνει ὁ Χριστὸς στὸν κόσμο μὲ τὴν σάρκωσή Του, καλεῖται νὰ ἀκολουθήσει καὶ τὸ παιδαγωγικό. Μὲ τὴν ιδιότητά του ὡς καθηγητοῦ ὁ Χριστὸς καθιερώνει τὴν προσωπικὴ σχέση διδασκομένου-μαθητοῦ πού ὑπερβαίνει τὴ συμβατικὴ σχέση διδάσκοντος-διδασκομένου. Ὁ διδάσκαλος ἔχει μὲ τὸ μαθητὴ ἕνα

προσωπικό σύνδεσμο, πού υπερβαίνει την κατά συνθήκην συνάντησή τους με σκοπό την προσπέλαση ενός γνωστικού αντικειμένου. Ἡ σχέση διδασκάλου-μαθητοῦ σμιλεῦει χαρακτηριστικές, ἀναδεικνύει τήν ἐλευθερία τοῦ προσώπου καί γι' αὐτό ἀντέχει στή φθορά τοῦ χρόνου. Ἐξακολουθεῖ

νά ἰσχύει καί μετὰ τὸν καιρὸ τῆς μαθητείας, γιὰ ὀλόκληρη τὴ ζωὴ. Ἡ σχέση διδασκάλου-μαθητῆ δὲν ἐγκαινιάζεται ἀπὸ τὸ Χριστό. Προϋπάρχει στήν παράδοση τοῦ γένους μας ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα, ὡς ἀλυσίδα: Σωκράτης-Πλάτων, Ἀριστοτέλης-Μ. Ἀλέξανδρος κλπ. Ὁ Χριστὸς παίρ-

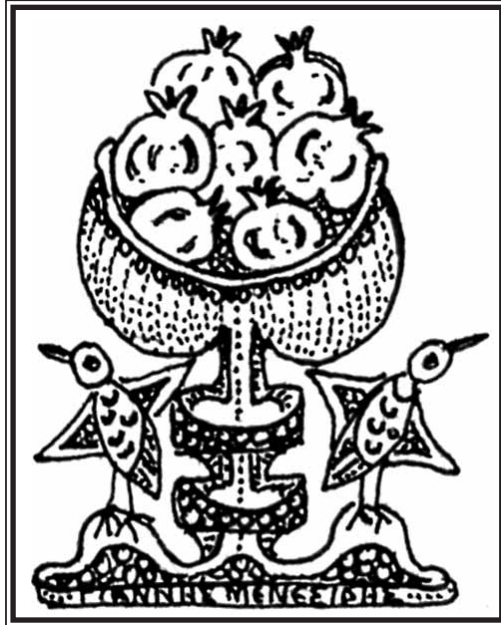
νει αὐτὴν τὴν παράδοση καί τὴν ἐγκεντρώνει στήν αἰωνιότητα. Καί οἱ φίλοι τοῦ Χριστοῦ, οἱ ἅγιοι, καί μάλιστα οἱ ἀσκητές, συνεχίζουν μέσα στή ζωὴ τῆς ἐκκλησίας αὐτὴ τὴν παράδοση διδασκαλίας καί μαθητείας. Μὲ τὴ Χριστοποίησή του ὁ ἄνθρωπος νικά τὸ θάνατο καί “μένει εἰς τὸν αἰῶνα”.

Ὁ Χριστὸς ὅμως εἶναι καί πρότυπο μαθητοῦ. Ὄντας ἡ Αὐτοσοφία καί ἡ Αὐτοζωή, μὲ τὴν ἐνανθρώπισή του ὁ Κύριος περνᾷ ἀπ' ὅλες τὶς μεθλι-

κιώσεις τοῦ ἀνθρώπου, καί καθίσταται πρότυπο γιὰ ἄλλους, νεώτερους καί μεγαλύτερους. Μεγαλώνει κάνοντας ὑπακοὴ στοὺς γονεῖς του, ἀγαπᾷ τὸν κόπο καί ἐργάζεται ἄοκνα γιὰ νὰ ἐξασφαλίσαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν, προκόπτει σὲ ἀνθρώπινη σοφία. Ἦδη δωδεκαετῆς στὸ ναὸ φανερώνει

αὐτὸ τὸ “συναμφοτέρο” τῆς θεανθρώπινης ὑπάρξεώς του, διδάσκοντας μὲ σοφία τοὺς σοφοὺς τοῦ Ἰσραήλ. Σοφία πού δὲν εἶναι μόνο θεϊκὴ, ἀλλὰ θεανθρώπινη.

Πρότυπο λοιπὸν γιὰ ὅλους πού ἀπαρτίζουν τὸν κόσμον τῆς παιδείας ἃς ἀποτελεῖ τὸ πρόσωπο

τοῦ Χριστοῦ. Πρότυπο πού προσκαλεῖ σὲ ἀλλαγὴ. Μόνον ὅταν ἡ συμβατικὴ σχέση διδάσκοντος-διδασκομένου ἀντικατασταθεῖ ἀπὸ τὴν προσωπικὴ καί οὐσιώδη σχέση διδασκάλου-μαθητοῦ, θὰ βρεῖ ἡ παιδεία τὴν ὁμορφιά της. Αὐτὴ θὰ εἶναι καί ἡ σπουδαιότερη ἐκπαιδευτικὴ μεταρρύθμιση, πού θὰ καθαγιάσει τὶς κατὰ πάντα καλὲς προθέσεις ὄλων ὄσων κατευθύνουν διαχρονικὰ τὶς τύχες τῆς παιδείας στὸν τόπο μας.

ΟΙ ΚΡΙΤΑΙ ΜΑΣ

Ἄρχιμ. Ἀθηναγόρου Καραματζάνη

Οὐκ οἶδατε ὅτι οἱ ἅγιοι τὸν κόσμον κρινούσιν;” (Α΄ Κορ. 6, 2)

Θεωρῶ τὸν ἀποστολικὸν αὐτὸν λόγο πολὺ ὠφέλιμο ἀλλὰ καὶ πάντοτε ἐπικαιρο, καθὼς ἡ Ἁγία Ἐκκλησία μας, ὡς γνωστὸν, κάθε ἡμέρα ἐροτάζει ἕνα ἢ καὶ περισσοτέρους ἁγίους. Ὁ Ἀπόστολος μᾶς ἀποκαλύπτει ὅτι οἱ Ἅγιοι τοῦ Θεοῦ κρίνουν τὸν παρόντα καὶ τὸν μέλλοντα κόσμον. Ἀλλὰ πῶς τὸν κρίνουν, θὰ ἐρωτήση ἴσως κανεὶς, ἀφοῦ εἶναι δεδομένο ὅτι οἱ ἅγιοι τηροῦν τὴν ἐντολή: “μὴ κρίνετε, ἵνα μὴ κριθῆτε”; (Ματθ. 7, 1).

Οἱ ἅγιοι, δὲν κρίνουν τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὸν τρόπο πὸν ἡμεῖς κρίνουμε ἢ κατακρίνουμε τοὺς ἄλλους. Ἀλλὰ μὲ μόνον τὸ γεγονὸς ὅτι εἶναι ἅγιοι. Ὅτι δὲν γεννήθηκαν, ἀλλὰ ἔγιναν ἅγιοι. Ὅταν πλησιάζει κανεὶς τὸν Χριστό, κρίνεται, ὄχι διότι τὸν κρίνει Αὐτός, ἀφοῦ εἶπε: “οὐκ ἦλθον ἵνα κρίνω τὸν κόσμον”, ἀλλὰ κρίνεται ἀπὸ μόνος του. Ἀφ’ ἑαυτοῦ του ὁ καθεὶς συντρίβεται καὶ ἐξουθενώνεται ἐνώπιόν Του ἀνορθωτικά. Ὅταν οἱ ὑπηρεταὶ τῶν Φαρισαίων καὶ Ἀρχιερέων ἐπῆγαν νὰ συλλάβουν τὸν Κύριο στὴν Γεσθημανῆ, πρῶος ἐκεῖνος καὶ γλυκύς, τοὺς ἐρώτησε: “Τίνα ζητεῖτε;” Τοῦ εἶπαν: “Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον”. Εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς: “Εγὼ εἰμί”. Στὸ ἄκουσμα αὐτὸ οἱ σκληροὶ καὶ ἄγριοι ἐκεῖνοι ἄνδρες “ἀπῆλθον εἰς τὰ ὀπίσω καὶ ἔπεσον χαμαί” (Ἰω. 18, 4-6). Δὲν ἄντεξαν τὴν παρουσία Του. Συγκλονί-

σθηκαν, ἐλέγχθηκαν καὶ ἔλυωσαν “ὡς τήκεται κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρός”!

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ ὅταν συναντᾶ κανεὶς τὸν κάθε ἅγιο. Τί εἶναι ὁ Ἅγιος; Τὸ ἀντίτυπο τοῦ Χριστοῦ. Γνωρίζοντάς τον γνωρίζεις τὸν ἴδιο τὸν Θεό. Κάθε λοιπὸν ἅγιος εἶναι τὸ μέτρο κρίσεώς μας. Εἶναι ὁ δεύτερος ὄρος τῆς συγκρίσεως. Στὸν Ἅγιο ἀκόμη καὶ οἱ δαίμονες κρίνονται, ὅπως γράφει ὁ Ἀββᾶς Ἰσαὰκ ὁ Σύρος, “ἠνίκα φθάσῃ πρὸς αὐτὸν (ὅταν τὸν πλησιάζουν) γίνονται χοῦς”, γίνονται σκόνη.

Στὰ πρόσωπα τῶν ἁγίων ὁ καθένας ἀνακαλύπτει τὸν ἀντίστοιχό του, στὸν ὁποῖον μπορεῖ νὰ βρεῖ στοιχεῖα πὸν ταιριάζουν στὸν ἑαυτό του, στὴν θέση του, στὴν ἡλικία του, στὴν μόρφωση καὶ τὴν ψυχοσύνθεσή του, στοὺς πόθους καὶ τὰ βάσανά του. Ἀκόμη καὶ στὶς πτώσεις του. Γιατί ἦταν καὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι σὰν κι ἐμᾶς “σάρκα φοροῦντες καὶ τὸν ἁμαρτωλὸν αὐτὸν κόσμον οἰκοῦντες”. Ἡ διαφορὰ μας εἶναι ὅτι αὐτοὶ κατόρθωσαν νὰ γίνουν ἅγιοι, ἀξιοποιώντας τὴν Χάρι τοῦ Θεοῦ, νικῶντας τὴν φθορὰ καὶ τὴν ἁμαρτία. Μ’ αὐτὸ τὸν τρόπο μᾶς δείχνουν, πὸν μπορεῖ νὰ φθάσει ὁ ἄνθρωπος, πόσο μπορεῖ “νὰ διασταλῇ ἢ ὑπαρξίς του”, φθάνοντας ὡς τὰ ἔσχατα ὄρια τῆς φύσεώς του, στὴν θέωση. Μᾶς δείχνουν ἀκόμη ὅτι, ἐφ’ ὅσον καὶ ἕνας, τῆς ἰδίας φύσεως μὲ μᾶς, ἔφθασε ἐκεῖ, ἄρα μποροῦμε νὰ φθάσουμε καὶ ὅλοι ἡμεῖς.

“Οὐκ οἴδατε, λοιπόν, φωνάζει ὁ Παῦλος, ὅτι οἱ ἅγιοι τὸν κόσμον κρινούσιν;”. “Ὅποιοι κι ἂν εἴμασθε, ἀσημαντοὶ ἢ σπουδαῖοι, ὁ βίος τους μᾶς ἐλέγχει. Στὸν βίο του Μ. Βασιλείου, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος γράφει ὅτι, ὅταν κάποτε ὁ αὐτοκράτωρ Οὐάλης βρέθηκε τὴν ἡμέρα τῶν Θεοφανείων στὴν Καισάρεια, ἐπεσκέφθη τὴν ἐκκλησία, ὅπου ἱερουργοῦσε ὁ οὐρανοφάντωρ Βασιλείος. Ὅταν προχώρησε πρὸς τὸ Βῆμα καὶ ἀντίκρουσε τὴν σεπτὴ καὶ οὐράνια μορφή τοῦ θεοῦ ἱεράρχου, κατελήφθη ἀπὸ θάμβος καὶ ἐκπληξι, τόσον, ὥστε ζαλίσθηκε καὶ παραλίγο νὰ σωριαζόταν στὸ δάπεδο, ἂν δὲν ἔτρεχαν κάποιοι νὰ τὸν στηρίξουν!...

Οἱ ἅγιοι μᾶς κρίνουν εὐεργετικά, χωρὶς νὰ μᾶς πληγώνουν. Μᾶς ἀποκαλύπτουν, μὲ αὐτὸ πὸν εἶναι αὐτοί, τὰ ἐσώτατα βάθη μας. Διότι παρ’ ὅλον ὅτι, ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς ἀγιότητος κάθε ἀγίου, τὰ βρισκουμε ἀσυμβίβαστα καὶ ἐλεγκτικά πρὸς αὐτὰ πὸν ζοῦμε ἡμεῖς οἱ ἁμαρτωλοί, ἐν τούτοις νιώθουμε ὅτι αὐτὰ τὰ στοιχεῖα ἀνταποκρίνονται στὴν βαθύτερή μας φύση καὶ ὅτι ἔχουμε πλασθῆ ὅλοι μας γι’ αὐτά. “Αὐτοῦ γὰρ ἐσμέν πάντες ποίημα - κατὰ τὸν Ἀπόστολο- κτισθέντες ἐπὶ ἔργοις ἀγαθοῖς, ἵνα ἐν αὐτοῖς περιπατήσωμεν” (Ἐφεσ. 2, 10). “Ὅποιοι κι ἂν εἴμαι, εἴτε κληρικός, εἴτε μοναχός, εἴτε λαϊκός, μὲ ἀναγκάζει νὰ διερωτηθῶ καὶ νὰ πῶ: “Ἐγὼ τί κάνω μπροστὰ σ’ αὐτὰ πὸν ἔκανε ἐκεῖνος; Τί σκοπὸ ἔχω στὴ ζωὴ μου; Τί ἀξία ἔχει ἡ ὅποια ἐπιτυχία μου; Καὶ τί θὰ κερδίσω, ἂν κατορθώσω ὅσα ἐπιζητῶ;”.

Ὅταν ὁ Πατὴρ Πατέρων καὶ κορυφαῖος τῶν ἀσκητῶν Μ. Ἀντώνιος ἐπεσκέφθη στὴν σπηλιά του τὸν μακάριο

καὶ ὄσιο Παῦλο τὸν Θηβαῖο, τόσο θαμπώθηκε ἀπὸ τὴν προσωπικότητά του ὥστε, ἐπιστρέφοντας στὴν καλύβη του, εἶπε στοὺς μαθητὰς του: “Ἀλλοίμονο σὲ μένα τὸν ἄθλιο, παιδιὰ μου, γιατί ψευδῶς φορῶ τὸ ἔνδυμα τοῦ μοναχοῦ, ὄντας ἕνα μηδὲν μπροστὰ σ’ ἐκεῖνον τὸν ὀσιώτατο ἄνδρα”.

Οἱ ἅγιοι εἶναι σύγχρονα, ἀλλὰ καὶ ἐσχατολογικὰ πρόσωπα. Ὅσο ζοῦν στὸν παρόντα κόσμο, βιώνουν τὸ Παύλειο σύνθημα: “ἡμῶν τὸ πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει” (Φιλιπ. 3, 20). Ὅταν ὅμως φθάνουν ἐκεῖ, στὸν οὐρανό, τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ἀγάπης τους στρέφεται πρὸς ἡμᾶς. Προτοῦ νὰ ξεψυχήσει ὁ Ἅγιος Διονύσιος, ὁ ἐν Ὀλύμπῳ ὑπεσχέθη στὰ πνευματικά του παιδιὰ πὸν περικύκλωσαν τὴν κλίνη του: “Ἐὰν εὔρω παρηρησία στὸν Θεό, θὰ παρακαλῶ πάντοτε γιὰ σᾶς”. Τὸ ἴδιο εἶπαν καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἅγιοι. Αὐτὴ ἡ ὑπόσχεσί τους ἰσχύει βεβαίως καὶ γιὰ ὅλους ἡμᾶς πὸν τοὺς ἔχουμε ἀκοίμητους πρεσβευτὰς μας παρὰ τῷ Θεῷ. Ἐτσι ἡ παρουσία τῆς ἀγάπης τους ἐκδηλώνεται συνεχῶς -πολλὲς φορὲς θαυματουργικά- στὴν ζωὴ ὅλων ἐκείνων πὸν τοὺς ἐπικαλοῦνται “ἐν πίστει”.

Ὁ βίος τους ὅμως πρέπει νὰ εἶναι καὶ νὰ παραμείνη τὸ σταθερὸ σημεῖο ἀναφορᾶς μας, συγκρίσεως καὶ ἀνακρίσεως. Ἐκεῖνοι ὑπῆρξαν ἀντίγραφα τοῦ Χριστοῦ. Ἐμεῖς ἂς ἀντιγράψουμε ἐκείνους, μέσα στὶς δικές μας συνθήκες. Ἐτσι θὰ γίνουμε ὅμοιοι μὲ τὸν Χριστό, κατὰ τὴν προτροπὴ τοῦ Παύλου: “μιμηταὶ μου γίνεσθε, καθὼς κἀγὼ Χριστοῦ” (Α΄ Κορ. 11, 1). Ἀμήν.

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΆΓΙΟ ΙΓΝΑΤΙΟ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Άρχιμ. Παντελεήμονος Μουτάφη
Πρωτοσυγγέλλου

Συνέχεια από τὸ προηγούμενο τεύχος

III. Ὁ ἐπίσκοπος καὶ ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας

Στὶς ἐπιστολὲς τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου τὸ πρόβλημα τῆς ἐνότητας τῆς Ἐκκλησίας θεωρεῖται σὲ τρία ἐπίπεδα.

Πρῶτον, ἐντὸς τοῦ μυστηρίου τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἡ ἐνότης τῶν Τριῶν θείων Προσώπων ἀποτελεῖ τὸ πρότυπο καὶ γιὰ τὴν ἐνότητα τῶν μελῶν τῆς τοπικῆς ἐκκλησίας καὶ κατὰ συνέπειαν καὶ τῆς καθόλου Ἐκκλησίας, τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Ὁ ὅρος “καθολικὴ ἐκκλησία” χρησιμοποιεῖται στὴν πατερικὴ σκέψη γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὸν ἅγιο Ἰγνάτιο. Τὸ δεύτερο ἐπίπεδο τῆς ἐνότητος τοποθετεῖται μέσα στὴν Ἐκκλησία. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ νέα κοινωνία, ἡ ὁποία περιλαμβάνει στοὺς κόλπους τῆς ὅλους τοὺς πιστοὺς. Ὡς θεσμὸς ἡ Ἐκκλησία εἶναι φορέας τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Ἀρχηγὸς τῆς εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ὁποῖος εἶναι καὶ ὁ ἐγγυητὴς τῆς ἐνότητός τῆς. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ βάπτισμα γίνεται μέλος τοῦ ἐνὸς σώματος, δηλαδὴ τῆς Ἐκκλησίας, μέλος ἐνὸς σώματος κεφαλὴ τοῦ ὁποίου εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ἀπὸ τὸ στοιχεῖο αὐτὸ καθίσταται σαφές, ὅτι ἡ συμφωνία καὶ ἡ σύμπνοια ἀποτελοῦν συστατικὰ τῆς ὁμαλῆς καταστάσεως τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος προτρέπει τὸ

πρεσβυτέριο τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἐφέσου, ἀλλὰ καὶ τῆς καθόλου Ἐκκλησίας, νὰ συμπαρατάσσεται στὸν ἐπίσκοπο, ὅπως ἀκριβῶς οἱ χορδὲς μὲ τὴν κιθάρα. Ἡ ὁμόνοια αὐτὴ εἶναι ἀπαραίτητη καὶ ἀναγκαία γιὰ τὴν διαφύλαξη τῆς πίστεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ ἐπίσκοπος ὡς ἐγγυητὴς τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ καὶ τὸν διδάσκαλο τῆς πίστεως, ἀφοῦ ὀρθοτομεῖ τὴν ἀλήθεια τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, “ὥστε ἐν ὁμοιοῖα καὶ συμφώνῳ ἀγάπῃ ἄδεται Ἰησοῦς Χρι-

στός”. Στην ίδια επιστολή, αναφέρει ότι στην εποχή του αγίου, στις αρχές δηλαδή του 2ου αιώνα, ήταν πλέον σαφές στην συνείδηση της Ἐκκλησίας ότι “οἱ ἐπίσκοποι οἱ κατὰ τὰ πέρατα ὀρισθέντες ἐν Ἰησοῦ Χριστοῦ γνώμη εἰσί”. Ἡ φράση αὐτὴ ἔχει ἰδι-

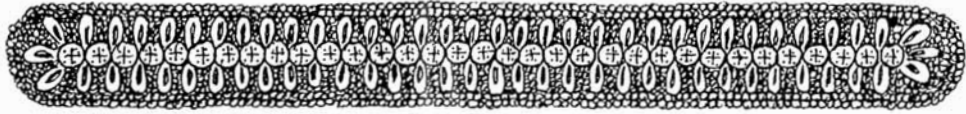

αίτερη σημασία για τὴν ἐνότητα τῆς κατὰ τὴν οἰκουμένη Ἐκκλησίας καὶ σημαίνει ὅτι ὁ ὅλος Χριστὸς ἀποκαλύπτεται στὴν ἐνότητα κάθε Ἐκκλησίας μέσω τοῦ θεσμοῦ τῶν Συνόδων. Σύμφωνα μὲ τὸν ἅγιο Ἰγνάτιο, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους πατέρες τῆς ἴδιας ἐποχῆς, στὸ πρόσωπο κάθε ἐπισκόπου, κάθε τοπικῆς ἐκκλησίας, ἐνώνεται καὶ παρίσταται ἢ ὅλη Ἐκκλησία ὡς σῶμα Χριστοῦ καὶ κατὰ συνέπεια ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι εἶναι “ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ”. Μὲ τὴν ἀποψη αὐτὴ ἀναδεικνύεται ἡ οἰκουμενικὴ διάσταση τῆς Ἐκκλησίας, δη-

λαδή ἡ Ἐκκλησία “δὲν συνίσταται”, κατὰ τὸν Μητροπολίτη Περγάμου Ἰωάννη, “εἰς μίαν ἀμοιβαίαν συμπλήρωσιν μερῶν ἢ μίαν δημοκρατικὴν πλειονοψηφίαν, ἀλλ’ εἰς τὴν σύμπτωσιν τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν πρὸς ἀλλήλας ἐν τῷ αὐτῷ σημείῳ, τουτ’ ἔστιν ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ γνώμη”. Τέλος, ἡ τρίτη καὶ τελευταία πλευρὰ τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἐνότης μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ Θεοῦ. Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ συναντήσῃ τὸν Θεό, νὰ καταστῆ μέτοχος τῆς πολύμορφης ἐνέργειάς του γιὰ νὰ μπορέσῃ αὐτὸς νὰ ζωογονηθεῖ. Γιὰ νὰ ἐπιτευχθεῖ ἡ παραπάνω συνάντηση τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Θεό χρειάζεται καὶ ἡ προσπάθεια τοῦ ἴδιου τοῦ ἀνθρώπου, χρειάζεται δηλαδή ἡ συμβολὴ τῆς ἐλεύθερης βούλησος τοῦ ἀνθρώπου.

Στὶς ἐπιστολές του πρὸς τοὺς χριστιανούς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος τονίζει τὴν ἀνάγκη νὰ συσπειρωθοῦν γύρω ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπό τους, ἀφοῦ αὐτὸς εἶναι ὁ ἐγγυητὴς τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ σύνδεσμος τῶν πιστῶν μὲ τὸν ἐπίσκοπο ἀποτελεῖ τὴν ἀναγκαία προϋπόθεση γιὰ τὴν ἔνωση τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Θεό. Ἡ σύνδεση μὲ τὸν ἐπίσκοπο ἀποτελεῖ κατὰ συνέπεια τὴν ἀπόδειξη ὅτι οἱ πιστοὶ ἀνήκουν στὴν Ἐκκλησία. Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος συνδέει τὴν ἐνότητα τῶν πιστῶν μὲ τὸν ἐπίσκοπο καὶ τὴν καθολικὴ ἐκκλησία, σημειώνοντας χαρακτηριστικά, “ὅπου ἂν φανεῖ ὁ ἐπίσκοπος, ἐκεῖ τὸ πλῆθος ἔστω, ὡσπερ ὅπου ἂν ἦ Χριστὸς Ἰησοῦς, ἐκεῖ ἡ καθολικὴ ἐκκλησία”.

Συνεχίζεται

ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΙΣΤΕΩΣ

Ἀρχιμ. Ἰωακείμ Μούκανου
Τεροκήρυκος

Ομολογία εἶναι ἡ χωρὶς φόβο, θαρραλέα ἀποδοχὴ τοῦ ὀνόματος τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καὶ τῆς Χριστιανικῆς πίστεως ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων καὶ μάλιστα ἐκείνων πού διάκεινται ἐχθρικά ἀπέναντι στοῦ Χριστοῦ (ἀρνητῶν τῆς πίστεως, ὑλιστῶν, αἰρετικῶν, ἀποστατῶν, ἀλλοθρήσκων ἀκόμη καὶ διωκτῶν τῆς πίστεως).

Ὁ Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν Παῦλος μᾶς προτρέπει στὴν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῇ ὅπως “κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας” (Ἑβρ. 4,14).

Προσεκτικὴ μελέτη τοῦ παραπάνω λόγιου καταδεικνύει ὅτι δὲν περιορίζει τὸ ἐσωτερικὸ γεγονός τῆς πίστεως στὰ στενὰ ὄρια τῆς προσωπικῆς παραδοχῆς ἀλλὰ τὸ ἐπεκτείνει στὴν παρρησιασμένη ἔκφρασή της παντὶ τρόπῳ στὸν κοινωνικὸ περίγυρο.

Ὁ οὐρανοβάμων Ἀπόστολος ἐπιθυμεῖ τὴν ὁμολογία καὶ μαρτυρία τῆς πίστεως μὲ ὅλες τὶς ἐκφάνσεις τῆς ζωῆς μας ὡς ἐπισφράγισμα τῆς ἀφοσίωσής μας στὴν εὐαγγελικὴ ἀλήθεια.

Ἡ ὁμολογία τῆς πίστεως προσλαμβάνει σὲ δυσχείμερους καιροὺς καὶ μάλιστα διωγμῶν τὶς διαστάσεις πραγματικοῦ ἄθλου. Οἱ στεροῶς ἐμμένοντες στὴν πίστη ὑποβάλλονταν σὲ ἀτελείωτη σειρά καταθλιπτικῶν καὶ ὀδυ-

νηρῶν βασανιστηρίων προκειμένου νὰ καμφθεῖ ἡ ἀντίσταση καὶ τὸ ἥρωικὸ φρόνημά τους. Εἶναι πράγματι συγκινητικὸ νὰ βλέπει κανεὶς ἀνθρώπους, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά πού ἀνῆκαν σὲ διαφορετικὲς κοινωνικὲς τάξεις, ἐπαγγέλματα, φυλές, γλῶσσες, πολιτισμοὺς νὰ ὁμολογοῦν ἀτρόμητα ἐνώπιον τυρράνων καὶ ἰσχυρῶν τῆς γῆς μὲ ἀπειλὴ θανάτωσης “Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τοῦτον Ἐσταυρωμένον”. Τὰ μαρτυρολόγια διασώζουν πάμπολλες περιπτώσεις ὁμολογητῶν πού ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἐμφάνισης τοῦ Χριστιανισμοῦ ἕως καὶ τὰ ἔσχατα θεώρησαν ἱερὸ καὶ ἀπαραβίαστο τὸ χρέος νὰ δώσουν μαρτυρία Χριστοῦ.

Καὶ σήμερα ὅμως ἡ ὁμολογία πίστεως εἶναι ἀληθινὸς ἄθλος. Σὲ μιὰ ἀποπνευματωμένη κοινωνία, ὁ χλευασμὸς, ὁ ἐμπαιγμὸς καὶ ἡ περιφρόνηση εἶναι οἱ συνηθέστερες ἀντιδράσεις τῆς κοινωνίας, τοῦ ἐργασιακοῦ, φιλικοῦ, κοινωνικοῦ περιβάλλοντος στοὺς τολμητίες πού διατρανώνουν μὲ ἀμετάπτωτη ἐλπίδα καὶ βεβαιότητα ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Σωτῆρας καὶ Λυτρωτῆς τους, ὁ Νυμφίος τῆς ψυχῆς τους καὶ ἀγωνίζονται γιὰ τὴν πραγμάτωση τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ἡ ὁμολογία πραγματοποιεῖται κυρίως μὲ τὴν

ὀρθοπραξία καὶ ὄχι μόνο μὲ μεγαλόστομες καὶ βερμπαλιστικὲς διακηρύξεις ποὺ συχνὰ ἀντιτίθενται στὴν ποιότητα τοῦ περιεχομένου τῆς ζωῆς μας καὶ στὴν κραυγαλέα ἀσυνέπεια λόγων καὶ ἔργων.

Ὁμολογία πίστεως δίνει ὁ εἰσερχόμενος στοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὸ Ἱερὸ Μυστήριον τοῦ Βαπτίσματος.

Ὁμολογία πίστεως δίνεται πανηγυρικὰ σὲ κάθε Θεία Λειτουργία πρὶν τὴν ἔναρξη τῆς Ἀγίας Ἀναφορᾶς μὲ τὴν ἀπαγγελία τοῦ Ἱεροῦ Συμβόλου τῆς πίστεως.

Ὁμολογία πίστεως δίνουμε κάθε φορὰ ποὺ εὐλαβικὰ σταυροκοπούμεθα ἀτενίζοντας ἱερούς χώρους καὶ καθιδρύματα.

Ὁμολογία πίστεως δίνουμε ὅταν ἐπικαλούμαστε τὴ βοήθεια καὶ συναντίληψη τοῦ Θεοῦ σὲ κάθε ἔργο μὲ τὸ ὁποῖο καταπιανόμαστε. Τότε ἔχει ἀξία οὐσιαστικὴ, ὅταν ἐπεκτείνεται ἔξω ἀπὸ τὸ χῶρον τῆς λατρείας. Δὲν ὁμολογοῦμε τὴν πίστη μας ὅταν, ὡς ἔχουμε χρέος, γονατίζουμε καὶ προσευχόμαστε μὲ μυστικούς καὶ ἀλάλητους στεναγμούς “ἐν τῷ κρυπτῷ”. Ὁμολογοῦμε τὴν πίστη μας ὅταν μὲ θάρρος καὶ σεμνότητα διακηρύττουμε μὲ συναίσθηση εὐθύνης τὸ περιεχόμενο τῆς πίστεώς μας χωρὶς νὰ ἀποκρύπτουμε ἔντεχνα τὴν ιδιότητά μας, ἀφήνοντας ἀσύδοτους κάποιους νὰ διακωμωδοῦν μὲ ἱταμότητα τὴν πίστη μας καὶ νὰ προπηλακίζουν τὴν Ἐκκλησία μας “ὅς γὰρ ἐὰν ἐπαισχυνθῆ με καὶ τοὺς ἐμοὺς λόγους, τοῦτον ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνθήσεται, ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ καὶ τοῦ πατρὸς καὶ τῶν ἁγίων ἀγγέλων” (Λουκ. 9,26).

Γινόμεστε ἀρνησίχριστοι, λιποτάκτες

καὶ λιπόψυχοι ὅταν χάριν τῶν στενωῶς ἐννοουμένων συμφερόντων μας καὶ τῆς εὐκαιριακῆς καλοπέρασῆς μας ἀρνούμαστε τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ “τὸ ὑπὲρ πάν Ὄνομα”. Ἡ ὁμολογία ἀποτελεῖ χρέος ἀνταπόκρισῆς μας στὴ θεϊκὴ ἐπιθυμία “Πᾶς ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς” (Μαθ. 10,32). Ἡ ὁμολογία λοιπὸν εἶναι ἀνάγκη καὶ ὄχι πολυτέλεια. Οἱ ὁμολογητὲς Χριστιανοὶ εἶναι “ἡ μικρὰ ζύμη” ποὺ ζυμώνει τὸ φύραμα ὅλης τῆς κοινωνίας.

Ἱερότατο καθήκον καὶ πρωταρχικὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ καταρτισμὸς τῶν πιστῶν ὥστε νὰ γίνουν ὁμολογητὲς καὶ μάρτυρες τῆς ἀληθείας. Θὰ λέγαμε ὅτι ἡ ὁμολογία εἶναι καρπὸς τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι ἀνθρώπινο ἐπίτευγμα. Χωρὶς τὴν κοινωνία μὲ τὸ Χριστὸ ἡ ὁμολογία πίστεως εἶναι ἀδύνατη μὰ καὶ αὐτὴ εἶναι θεανθρώπινη ἐνέργεια, ἡ φυσικὴ κατάληξη μιᾶς ἀγιοπνευματικῆς ζωῆς. Γι’ αὐτὸ καὶ ἐπιτυγχάνεται ὅταν ἀγωνίζομαστε νὰ ἐνωθοῦμε μὲ τὸ Χριστό. Μὲ τὴ ζωοποιὸ δύναμη τοῦ Θεοῦ, τὸ συνεχῆ ἀγιασμό μας ἀπὸ τὴ μετοχή μας στὴ Θεία Λατρεία καὶ τὴ μυστηριακὴ ζωὴ ἅς μᾶς ἀξιῶναι ὁ Θεὸς νὰ δίνουμε τὴν ὁμολογία τῆς νέας ἐν Χριστῷ ζωῆς ὥστε νὰ δεχθοῦμε ἀπὸ τὸ πανάγιο στόμα Του τὴν ὁμολογία τῆς αἰωνίου ζωῆς “ἐὰν ὁμολογήσῃς ἐν τῷ στόματί σου Κύριον Ἰησοῦν, καὶ πιστεύσῃς ἐν τῇ καρδίᾳ σου ὅτι ὁ Θεὸς ἤγειρεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν, σωθήσῃ· καρδία γὰρ πιστεύεται εἰς δικαιοσύνην, στόματι δὲ ὁμολογεῖται εἰς σωτηρίαν”. (Ρωμ. 10, 9-10).

27 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1922 Ο ΜΑΡΤΥΡΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΣΜΥΡΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Νικολάου Φωτιάδη

Ἄντ/γου ἐ.ἀ.

Ο Μητροπολίτης Σμύρνης Χρυσόστομος γεννήθηκε τὸ 1867 στὴν παραθαλάσσια κωμόπολη Τρίγλια τῆς Βιθυνίας. Πατέρας του ἦταν ὁ Νικόλαος Καλαφάτης καὶ μητέρα του ἡ Καλλιόπη, τὸ γένος Χ. Λεμονίδου.

Ἀπὸ μικρὸς ὁ Χρυσόστομος ἔδειξε μεγάλη φιλομάθεια καὶ κλίση πρὸς τὸν ἱερατικὸ βίον. Τὸ 1884 εἰσήλθε στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Χάλκης ὅπου, ὅπως ὁ ἴδιος ἔλεγε ἀργότερα, “ποτίστηκε τὸ ἄδοιο γάλα τῆς θεοσέβειας καὶ τὸ γλυκὸ χυμὸ τῆς γνώσης”.

Τὸ 1891 προσλαμβάνεται ὡς Ἀρχιδιάκονος στὴ Μητρόπολη Μυτιλήνης καὶ στὴ συνέχεια στὴ Μητρόπολη Ἐφέσου τὸ 1893. Τὸ 1897 χειροτονεῖται Πρεσβύτερος καὶ σὲ ἡλικία 30 ἐτῶν ἀναλαμβάνει Μέγας Πρωτοσύγκελλος τοῦ Οἴκουμενικοῦ Θρόνου. Τῆ θέσῃ αὐτὴ διατήρησε μέχρι τὸ 1902, ὅταν ἐκλέχτηκε Μητροπολίτης Δράμας.

Ὅταν ὁ Χρυσόστομος ἀνέλαβε τὴ Μητρόπολη τῆς τουρκοκρατούμενης Δράμας, ὁ Μακεδονικὸς Ἀγώνας βρισκόταν σὲ μεγάλη ἔξαρση. Οἱ Ἑλληνικοὶ πληθυσμοὶ τῶν παραμεθορίων περιοχῶν ἐξοντώνονται ἀπὸ τὶς βουλγαρικὲς συμμορίες, οἱ ὁποῖες πυρπολοῦν σπίτια, κατακρεουργοῦν Ἕλληνες πατριῶτες, ἱερεῖς καὶ τὸν μητροπολίτη Κορυτσᾶς Φώτιο.

Οἱ Κομιτατζήδες ἐπιτίθενται καὶ κατὰ τῆς Δράμας ἐπιδιώκοντας νὰ ἐξοντώσουν καὶ τὸν πατριώτη Χρυσόστομο, ὁ ὁποῖος καλεῖ τὸ λαὸ σὲ συναγερομὸ, ὁργανώνει τὴν ἀμυνα καὶ ἀναγκάζει τοὺς συμμορίτες νὰ ὑπο-

χωρήσουν. Ὁ Μητροπολίτης Χρυσόστομος ἔκτισε στὴ Δράμα μεγαλοπρεπῆ ναό, Μητροπολιτικὸ Μέγαρο, σχολὲς ἀρρένων-θηλέων, Νοσοκομεῖο, γηροκομεῖο καὶ κατοικίες γιὰ τοὺς καπνεργάτες.

Τὸν Αὐγούστο τοῦ 1907 οἱ Τούρκοι κατάσχουν τὰ ἀρχεῖα τοῦ Μητροπολίτη Δράμας, τὰ ὁποῖα περιεῖχαν ἐνοχοποιητικὰ στοιχεῖα γιὰ τὸν Χρυσόστομο καὶ ὁ Μέγας Βεζύρης Φερχτ Πασὰς ζήτησε ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο τὴν ἀπέλαση τοῦ Χρυσόστομου.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀναγκάζεται νὰ συμμορφωθεῖ καὶ στὶς 30 Αὐγούστου ὁ Χρυσόστομος ἀναχωρεῖ σιδηροδρομικῶς γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη, ὑπὸ τὸν πένθιμο ἦχο τῶν καμπανῶν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐκδιώκεται καὶ καταλήγει στὶς 14 Σεπτεμβρίου 1907 στὴν Τρίγλια, ἀπ’ ὅπου ἐπιστρέφει μετὰ ἀπὸ ἓνα χρόνον στὴ Δράμα (δόθηκε ἀμνηστία λόγω τῆς κηρύξεως τοῦ Ὀθωμανικοῦ Συντάγματος).

Ἐννέα μῆνες ἀργότερα οἱ Τούρκοι τὸν κατηγοροῦν ὡς ὑπαίτιο τῆς δολοφονίας τοῦ Προέδρου στὴν Καβάλα, ἀπὸ ἐκεῖ μεταβαίνει στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ ἀργότερα στὴ γενέτειρά του.

Στὴ Σμύρνη ὁ Χρυσόστομος ἔφτασε στὶς 10 Μαΐου 1910, ὅταν ἐκλέχθηκε Μητροπολίτης, μὲ τὸ γαλλικὸ πλοῖο “Μίνια”, μιὰ πόλη μὲ πληθυσμὸ 350.000 κατοίκους ἀπὸ τοὺς ὁποῖους οἱ 200.000 ἦταν Ἕλληνες, 80.000 Τούρκοι, 70.000 Ἀρμένιοι, Ἑβραῖοι, Ἴταλοί, Γάλλοι, Ἀγγλοὶ καὶ Ἀμερικάνοι.

Μιά από τις πρώτες ενέργειες του Χρυσόστομου ήταν να τυπώσει στα επιστολόχαρτα της Μητρόπολης τον Δικέφαλο Άετό, για το οποίο γεγονός ή τουρκική κυβέρνηση διαμαρτυρήθηκε στο Πατριαρχείο. Ο Χρυσόστομος όχι μόνο δεν συμμορφώθηκε, αλλά με επιστολή του ζήτησε τη γενίκευση της χρήσης του έμβληματος από τον Πατριάρχη και όλους τους Μητροπολίτες.

Στις 26 Απριλίου 1911 ο ίδιος, παρά την απαγόρευση, στόλισε το Ναό του Αγίου Γεωργίου με Έλληνικές σημαίες για την ονομαστική έορτή του Βασιλέως της Ελλάδας Γεωργίου.

Την περίοδο των διωγμών του Ελληνισμού ή Σμύρνη κατακλύζεται από χιλιάδες πρόσφυγες (από το 1915 ως το 1919 774.235 Έλληνες εκδιώχθηκαν από τις εστίες τους ή σφαγιάστηκαν από τους Τούρκους) και ο Μητροπολίτης Χρυσόστομος περιθάλλει πολλούς ρακένδυτους και άστεγους Χριστιανούς, αντιμετωπίζοντας καθημερινά κινδύνους στην προσπάθειά του να προστατέψει το ποίμνιό του.

Οί διωγμοί των Χριστιανών συνεχίζονται από το νεοτουρκικό κομμάτι με όργια σφαγών και λεηλασιών μέχρι τον Ιούνιο του 1919 και αποβιβάζεται στη Σμύρνη (τη γενέτειρά του) ο Στρατηγός Παρασκευόπουλος, συνοδευόμενος από τον Θεόδωρο Πάγκαλο, Νότη Μπότσαρη και Μιχ. Βυλά.

Όλο αυτό το διάστημα ο Μητροπολίτης Χρυσόστομος είναι ο ακούρατος ηγέτης κάθε Ελληνικής εκδηλώσεως.

Κατά την τελετή παράδοσης-παραλαβής της Αρχιστρατηγίας στη Σμύρνη στις 13 Νοεμβρίου 1920, ο Χρυσόστομος προσφωνεί τους Στρατηγούς Παρασκευόπουλο και Παπούλα:

“Ενδοξότατοι Έλληνες Στρατηγοί και Έπιτελείς Άξιωματικοί καλώς ήλθατε. Σας χαιρετίζω ως Ένιαίον Έπιτελείον του ένδόξου Στρατού της μίας υπερενδόξου Ελλάδας.

Άδελφοί μου, ή Έλληνική Πατρίς είναι μία και το Έλληνικό όνειρο έν και δι’ αυτό είναι έντροπή και έθνική καταστροφή ή διχόνοια και ή διαίρεση ανάμεσα στον έθνικόφρονα, περιούσιον Έλληνικό λαό, τον μαρτυρικών αυτόν λαόν με την λαμπροτάτην εις τον κόσμον μοναδικήν ιστορίαν και με το φωτιστέφανον του πολιτισμού και του μαρτυρίου...”

Τόν Αύγουστο του 1922 το μέτωπο είχε διασπαστεί και αιχμαλωτίστηκε ο Τρικούπης. Οί ναύαρχοι των συμμαχών συνιστούν στον Χρυσόστομο να φύγει, εκείνος όμως αρνείται να αφήσει το ποίμνιό του. Στις 27 Αύγουστου, την ώρα που στον Μητροπολιτικό Ναό προσπαθοῦσε να ένθαρρύνει τους πανικόβλητους Χριστιανούς, κλήθηκε στο Φρουραρχείο για να υπογράψει προκήρυξη που καλοῦσε τους Χριστιανούς να παραδώσουν τον όπλισμό τους.

Το βράδυ οδηγήθηκε ένώπιον του Νουρεδίν πασα, ό οποίος τον ράπισε και τον παρέδωσε στον βάρβαρο όγλο, ό οποίος τον έσυρε στους δρόμους της Σμύρνης και τον κατακρεούργησε.

Αυτός ήταν ό λαμπρός ποιμενάρχης, ό Έθνοϊερομάρτυς Χρυσόστομος, Μητροπολίτης Σμύρνης.

Ο ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΝΟΤΗΤΑΣ

Χρήστου Ἀναγνωστόπουλου
Φοιτητῆ

Αλλά λήψεσθε δύναμιν ἐπελθόντος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς, καὶ ἔσεσθέ μοι μάρτυρες ἐν τῇ Ἱερουσαλῆμ καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμαρεία καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς” (Πράξεις α,8).

Γίνονται στὴν Ἀλβανία συνέδρια; Ὑπάρχει Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία στὴν Κορέα; Τί εἶναι ἐθνικότητα καὶ τί πατριδα;

“Τελικά πῆγα μὲ τὸν φίλο μου στὸν ρώσικο ὀρθόδοξο ναὸ τὸ Πάσχα καὶ μόλις ἀκούω τὸ χειρουργικό, λέω ἐδῶ εἴμαστε, θρησκευτικὴ μουσικὴ καὶ μ' ἀρέσει; ! ... Δὲν εἶμαι Κορεάτης σοῦ λέω, εἶμαι ὀρθόδοξος! Στὴν χώρα μου οἱ ἄνθρωποι δουλεύουν ἀπ' τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ καὶ πίνουν γιὰ νὰ ξεχαστοῦν, ἔτσι εἶναι τὸ σύστημα.”

Διαφορετικὰ εἶναι τὰ βιώματα τῶν ὀρθοδόξων σὲ χῶρες τοῦ τρίτου κόσμου, πού προέρχονται ἀπὸ λίγο-πολύ ἄγνωστες πολιτιστικὲς καὶ γιὰ πολλοὺς ἀδιάφορες πολιτικὲς συνθήκες, ἐφόσον μὴ τηλεοπτικὴ κάλυψη-μὴ συμμετοχὴ στὴν Ἱστορία-ἀνυπαρξία. Ἐμεῖς πάλι, ἔχουμε συνηθίσει νὰ βλέπουμε στὴν Ἐκκλησία μιὰ ἐθνικὴ παράδοση καὶ ἀδιαφοροῦμε γιὰ τὸν οἰκουμενικὸ της χαρακτήρα.

Ἡ Ὁρθόδοξία στὴ Δύση εἶναι μιὰ διαφορετικὴ κατάσταση, ὅπου ἡ ἀπουσία μακροχρόνιας παράδοσης, τὸ ξένο πολιτιστικὸ περιβάλλον καὶ οἱ ἐθνικισμοὶ τῶν παραδοσιακῶν Ὁρθοδόξων λαῶν εἶναι οἱ δυσκολίες πού καλοῦνται νὰ ἀντιμετωπίσουν οἱ ἀδελφοί μας ἐκεῖ. Ἀσήμαντες μει-

οψηφίες μέσα σὲ ἀποχριστιανιζόμενες καὶ ἐκκοσμικευμένες κοινωνίες, ἐπιζητοῦν τὴν ἐπικοινωνία μὲ τίς ὀρθόδοξες κοινότητες τῶν ἄλλων χωρῶν.

Ἄλλὰ καὶ στοὺς Ἁγίους Τόπους, ἀνάμεσα σὲ μουσουλμάνους, ἔβραίους καὶ ἑτεροδόξους χριστιανούς, ἡ Ὁρθοδοξία ζεῖ κρίσιμες στιγμές: “Ἐλᾶτε νὰ μᾶς γνωρίσετε, θὰ σᾶς πάρουμε ἀπ' τὸ ἀεροδρόμιο καὶ θὰ σᾶς πᾶμε στὸν ναὸ τῆς Γεννήσεως, στὸ Ὅρος τῶν Ἐλαιῶν, στὸν Γολγοθᾶ, στὸν ναὸ τῆς Ἀναστάσεως, οἱ νέοι μας αἰσθάνονται ἀποκομμένοι ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον, ἔχουμε ἀνάγκη τὴν ἐπαφή, νὰ ξέρουμε πῶς δὲν εἴμαστε μόνοι.”

Ὁ κυριότερος ὀργανισμὸς πού δουλεύει συστηματικὰ γιὰ τὴν ἐπικοινωνία τῶν ὀρθοδόξων νέων ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον εἶναι σήμερον ὁ Σύνδεσμος. Μὲ τακτικὲς συναντήσεις ἀνὰ τὴν ὑφήλιο, προσφέρει τὴν δυνατότητα νὰ ἀνταλλάξουν ἐμπειρίες καὶ νὰ μάθουν γιὰ τὴ ζωὴ τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν τους. Ἄν καὶ ἐπίσημα ἰδρύθηκε τὸ 1953, ἡ ἱστορία του ξεκινᾷ ἀπὸ τίς ἀρχὲς τοῦ αἰῶνα, ὅταν Ὁρθόδοξοι θεολόγοι δημιούργησαν ἐπαφές, ζητώντας τὴν βίωση “τῆς καθολικότητας, ὄχι ὡς ἀφηρημένου δόγματος... ἀλλὰ ὡς ζωντανῆς πραγματικότητας, ἐκτὸς τῆς ὁποίας δὲν ὑπάρχει Ὁρθόδοξη Χριστιανικὴ ζωὴ”.

Ἡ Ἐορταστικὴ τῶν πενήντα χρόνων Γενικὴ Συνέλευση ἔγινε φέτος

στήν Ἀλβανία, μὲ πρόσκληση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀναστασίου. Συμμετείχαν ἐκπρόσωποι ἐνοριακῶν κέντρων, νεανικῶν κινήσεων καὶ θεολογικῶν σχολῶν ἀπὸ 34 χῶρες, μαζὶ μὲ τοὺς ὁποίους βρέθηκε καὶ ὁ γράφων, ἐκπροσωπώντας τὸ Κέντρο Νεότητος καὶ Πολιτισμοῦ τῆς Μητροπόλεως μας. Γιὰ μιὰ βδομάδα φιλοξενηθήκαμε στήν Ἀνωτέρα Ἐκκλησιαστικὴ Σχολὴ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἔξω ἀπὸ τὸ Δυρράχιο. Ἦταν ἰδιαίτερα συγκινητικὴ ἡ ἐπαφὴ μὲ τοὺς νέους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀλβανίας, ἡ ὁποία ἀναστήθηκε ἀπὸ τὸν Ἄδη τοῦ σκληρότερου κομμουνιστικοῦ καθεστώτος, καὶ μέσα σὲ δέκα χρόνια ἔχει ἀνθίσει θαυματουργικά.

“καὶ ἔσεσθέ μοι μάρτυρες”, ἦταν ὁ τίτλος τοῦ συνεδρίου, μιὰ ἀναφορὰ στήν ἱεραποστολὴ ὡς ἀναπόσπαστο κομμάτι τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς. Πέρα ἀπὸ τὰ διαδικαστικά (ἐκλογές, ἀπολογισμοί, συζητήσεις), πὺν μέσα στήν καλοκαιρινὴ ζέστη ἦταν συχνὰ κουραστικά, πολλὰ μάθαμε ἀπὸ τὶς γνωριμίες μὲ τοὺς ἄλλοεθνεῖς ὀρθόδοξους καὶ τὶς ἀνεπίσημες κουβέντες σὲ παρέες. Ξεχωριστὴ ἐμπειρία, ἦταν καὶ ἡ λειτουργικὴ ζωὴ, μὲ τὶς πολὺ-γλωσσες καθημερινές ἀκολουθίες καὶ τὴν κοινὴ συμμετοχὴ στήν Θ. Εὐχαριστία. Γευτήκαμε καὶ εἶδαμε τὴν εὐλογία τῆς ἑτερότητας, πὺν λειτουργεῖ ἐμπλουτιστικά, καὶ ἔτσι κτίζει τὴν κοινωνία.

Ἔνας παλαιότερος πρόεδρος εἶδε τὸ ρόλο τοῦ Συνδέσμου στήν Ἐκκλη-

σία σὰν αὐτὸν ἐνὸς ὠρίμου ἐφήβου μέσα στήν οἰκογένεια, πὺν μὲ σεβασμὸ ἀμφισβητεῖ καὶ προκαλεῖ, ζητώντας τὴν ἀνανέωση. Τὸ ἔργο του δὲν εἶναι παράλληλο ἢ συμπληρωματικό, ἀλλὰ αὐτὴ ἡ διακονία τῆς Ἐκκλησίας ὡς Σώματος τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ὅπως στὸ ἀνθρώπινο σῶμα, δὲν μπορεῖ τὸ ἓνα μέλος νὰ πεῖ στὸ ἄλλο πὺς δὲν τὸ χρειάζεται, ἔτσι καὶ στήν Ἐκκλησία, ἡ ἐνότητα καὶ συνεργασία τῶν ἐπιμέρους ἐθνοτήτων εἶναι ἀπαραίτητη, ὥστε νὰ ἀποτελεῖ πραγματικὰ Σῶμα Χριστοῦ καὶ ἀληθινὰ Θεανθρώπινη κοινωνία.

Φεύγοντας, πέρα ἀπὸ τὶς ἀναμνήσεις καὶ τὶς γνωριμίες, μὺ ἔμεινε ζωντανὴ ἡ αἴσθησις τῆς κοινότητος πὺν γεννᾷ ἡ Ἐκκλησία, ἀνάμεσα σὲ ἀνθρώπους πὺν προέρχονται ἀπὸ τόπους μὲ τόσο διαφορετικὲς ἱστορίες,

ἀλλὰ πὺν συναντιοῦνται χάρις στήν κοινὴ ἐμπειρία τῆς Ἀναστάσεως. Ἄρχισα νὰ συνειδητοποιῶ πόσο σημαντικὴ εἶναι ἡ ἐπικοινωνία γιὰ τὴν πληρότητα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, τόσο τοπικά ὅσο καὶ οἰκουμενικά. Ὡς Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἔχουμε μεγάλη εὐθύνη γιὰ τὴ μαρτυρία τῆς ἐνότητος πὺν δίνουμε σ' ἓναν κόσμον διασπασμένο, πὺν ἀναζητεῖ τὴν κοινότητα μὲ κριτήρια ἄλλα ἀπὸ αὐτὰ τῆς συντροφικότητος. Ἡ διπλωματία καὶ ἡ στρατηγικὴ φτιάχνει συμμαχίες, ὁ Χριστὸς ὅμως ἦρθε γιὰ νὰ στήσει μιὰ συντροφιά, νὰ μᾶς καλέσει σ' ἓνα κοινὸ τραπέζι. Ἐκεῖ ἂς ψάξουμε γιὰ τὴν πατρίδα μας καὶ αὐτὸς ἂς εἶναι ὁ λόγος καὶ ἡ μαρτυρία μας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἐπιμέλεια:
Ἄρχιμ. Παντελεήμονος Μουτάφη
Προτοσυγγέλλου

ΘΕΜΕΛΙΩΣΗ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ

Τὴν ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ.κ. Παντελεήμων, μετὰ τὴν Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία, τέλεσε τὸν ἁγιασμό τῆς θεμελιώσεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Μεταμορφώσεως τῆς πόλεως μας.

Ὁ νέος ἑνοριακὸς Ναός, ὁ ὁποῖος ἀνεγείρεται στὴν θέση τοῦ παλαιοῦ Ναοῦ, θὰ καλύψει τὶς αὐξημένες λατρευτικὲς καὶ ποιμαντικὲς ἀνάγκες τῆς πολυπληθοῦς ἑνορίας.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΘΡΑΚΩΝ

Πραγματοποιήθηκαν στὴν Ἀλεξανδρούπολη ἀπὸ 11 ἕως 14 Αὐγούστου οἱ ἐργασίες τοῦ ΣΤ΄ Παγκοσμίου Συνεδρίου Θρακῶν, τῆς σεπτῆς παρουσίας καὶ τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ.κ. Παντελεήμων ὁ ὁποῖος συμμετεῖχε σὲν ἐργασίες τοῦ συνεδρίου ἀπήιθνε

χαιρετισμὸ πρὸς τοὺς συνέδρους κατὰ τὴν τελετὴ ἑναρξῆς.

ΘΥΡΑΝΟΙΞΙΑ ΙΕΡΩΝ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Τὰ Θυρανοίξια τοῦ ἱεροῦ παρεκκλησίου Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ στὸν λόφο πάνω ἀπὸ τὸν οἰκισμὸ τῆς Μάνδρας τέλεσε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς 24 Αὐγούστου.

Στὴν τελετὴ παρέστησαν οἱ τοπικὲς ἀρχὲς καὶ πλῆθος πιστοῦ λαοῦ.

Ἐπίσης τὴν Κυριακὴ 28 Σεπτεμβρίου ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας παρουσία τῶν Ἀρχῶν καὶ πλῆθος λαοῦ τέλεσε στὸν οἰκισμὸ τῶν Λιβερωῶν τὰ θυρανοίξια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Κων/νου καὶ Ἑλένης.

Ὁ νέος Ἱερός Ναός κτίσθηκε στὰ ἐρείπια τοῦ παλαιοῦ μετὰ τὴν πρωτοβουλία τοῦ Πολιτιστικοῦ Συλλόγου Λιβερωῶν καὶ μετὰ τὴν συνδρομὴ τῶν φορέων τῆς περιοχῆς καὶ τοῦ λαοῦ.

ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΠΟΛΙΟΥΧΟΥ

Μὲ τὴν πρέπουσα μεγαλοπρέπεια ἑορτάσθηκε καὶ φέτος στὶς 28 καὶ 29 Αὐγούστου ἡ μνήμη τοῦ Πολιούχου τῆς πόλεώς μας Τιμίου Προδρόμου, μὲ ἐπίκεντρο τὸν ὁμώνυμο Ἱερὸ Μητροπολιτικὸ Ναό. Τὶς γενόμενες λατρευτικὲς ἐκδηλώσεις τίμησαν μὲ τὴν παρουσία τους, οἱ Σεβ. Μητροπολίτες: Ἀλεξανδρουπόλεως κ.κ. Ἀνθίμος, Κασσανδρείας κ.κ. Νικόδημος, Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας κ.κ. Ἰωὴλ καὶ ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Φαναρίου κ.κ. Ἀγαθάγγελος.

Ἡ συμμετοχὴ τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ ἦταν μεγάλη, ἀποδεικνύοντας τὴν ιδιαίτερη εὐλάβεια πρὸς τὸν Πολιούχο Ἁγιοῦ μας.

ΕΝΑΡΞΗ ΣΧΟΛΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ

Μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἐναρξης τοῦ νέου σχολικοῦ ἔτους ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ.κ. Παντελεήμων τὴν 11ην Σεπτεμβρίου ἐπεσκέφθη κατὰ τὸ ἔθος Γυμνάσια καὶ Λύκεια τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως. Ὁ Σεβασμιώτατος ἀφοῦ ἐτέλεσε τὸν καθιερωμένο ἀγασμό, ὁμίλησε ἐπικαίρως πρὸς τὴν μαθητιῶσα νεολαία μας.

ΕΚΔΗΜΙΕΣ ΙΕΡΑΡΧΩΝ

Κατὰ τὸ παρελθὸν χρονικὸ διάστημα ἐξεδήμησαν πρὸς Κύριον, τρεῖς σεπτοὶ Ἱεράρχαι τῆς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Τὴν 9ην Ἰουλίου ἐ.ἔ. ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ εἰς Ἁγιον Ὄρος ὁ Μακαριστὸς Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κυρὸς Παντελεήμων, τὴν 31ην Ἰουλίου ἐ.ἔ. ὁ Μακαριστὸς Μητροπολίτης πρώην Ζι-

χνῶν καὶ Νευροκοπίου κυρὸς Σπυρίδων καὶ τὴν 30ην Αὐγούστου ἐ.ἔ. ὁ μακαριστὸς Μητροπολίτης Ἐλευθεροπόλεως κυρὸς Εὐδόκιμος.

Εἰς τὰς ἐξοδίους ἀκολουθίας τῶν Μακαριστῶν Ἱεραρχῶν, ἔλαβε μέρος καὶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἐάνθης κ.κ. Παντελεήμων.

Τὸ περιοδικὸ μας εὐχεται ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς ἀναπαύσῃ τὰς ψυχὰς τῶν αἰοιδίμων Ἀρχιερέων.

ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΙΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

Μὲ ἐπιτυχία λειτούργησαν καὶ φέτος οἱ κατασκηνώσεις τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως στὸ προσκύνημα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τῆς Δρυμῆς. Πάνω ἀπὸ τετρακόσια ἀγόρια καὶ κορίτσια συμμετεῖχαν στὶς πέντε κατασκηνωτικὲς περιόδους ποὺ πραγματοποιήθηκαν ἀποκτώντας πλούσιες πνευματικὲς ἐμπειρίες.

ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΑ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ

Τὰ ὀνομαστήριά του ἑόρτασε τὴν Κυριακὴ 27 Ἰουλίου, ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Παντελεήμονος, ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης μας. Κατὰ τὴν πανηγυρικὴ Θεία Λειτουργία ποὺ τελέσθηκε στὸν Ἱερὸ Μητροπολιτικὸ Ναὸ Τιμίου Προδρόμου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας προχείρησε σὲ Ἀρχιδιάκονο τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως τὸν Ἱεροδιάκονο π. Νεκτάριο Ὑφαντίδη. Πλήθος πιστῶν καθ' ὅλη τὴν διάρκειά τῆς ἡμέρας προσήλθε στὸ Ἐπισκοπεῖο προκειμένου νὰ εὐχηθεῖ στό Σεβασμιώτατο καὶ νὰ λάβει τὴν ἀρχιερατικὴ του εὐλογία.

ΘΕΜΕΛΙΩΣΗ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ

Ἡ Ἱερά Μητρόπολις Ξάνθης στὰ Ἡπλάσια τῆς φροντίδας τῆς γιὰ τὴν στήριξη τοῦ θεσμοῦ τῆς οἰκογένειας, ἀποφάσισε τὴν ἴδρυση βρεφονηπιακοῦ σταθμοῦ μὲ τὴν ἐπωνυμία “Ἅγιος Κήρυκος”.

Ἡ θεμελίωση τοῦ ὡς ἄνω σταθμοῦ πραγματοποιήθηκε τὴν Τετάρτη 30 Ἰουλίου ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας κ.κ. Παντελεήμονος παρουσίας τῶν ἀρχῶν καὶ ἱκανοῦ ἀριθμοῦ πιστῶν.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗ

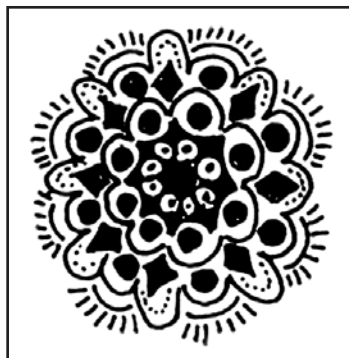
Ἡ Ἱερά μας Μητρόπολις στὸ πλαίσιο τῆς λειτουργίας τοῦ Γραφείου Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς, ἔχει ἀναλάβει τὴν ἀνέγερση ἑνὸς ναοῦ, ἐπ’ ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος εἰς τὸ Καμερόν τῆς Ἀφρικῆς.

Μετὰ ἀπὸ πρόσφατη ἐπικοινωνία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας μὲ τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Καμερόν κ.κ. Δημήτριο, βρισκόμαστε στὴν εὐχάριστη θέση νὰ σᾶς πληροφορήσουμε ὅτι τὰ ἔργα τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ νέου ναοῦ συνεχίζονται κανονικὰ μετὰ τὴν θεμελίωσή του καὶ ἤδη κατασκευάζεται ἡ τοιχοποιία τοῦ κυρίως ναοῦ.

Εὐχόμαστε σὲ σύντομο χρονικὸ διάστημα νὰ ἀποπερατωθῶν οἱ ἐργασίες στὸν ναὸ καὶ νὰ ἔχουμε τὴν χαρὰ νὰ τὸν ἐγκαινιάσουμε. Ἀπευθυνόμαστε στὰ γενναιόδωρα αἰσθήματα τοῦ πιστοῦ λαοῦ μας ζητώντας νὰ ἐνισχύσουν χρηματικὰ τὸ κοπιῶδες ἔργο τῆς ἀνεγέρσεως.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

● ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΗ ΜΑΝΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ Σεβ. Μητροπολίτου Ξάνθης κ.κ. Παντελεήμονος	41
● ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ Ἄρχιμ. Θεοχάρη Μπουρμάογλου.....	43
● ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΙΝΔΙΚΤΟΥ Ἄρχιμ. Ἄρχιμ. Πολυκάρπου Δημητριάδη	45
● ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗ ΝΕΑ ΣΧΟΛΙΚΗ ΧΡΟΝΙΑ Ἄρχιμ. Σωφρονίου Γκουτζίνη	46
● ΟΙ ΚΡΙΤΑΙ ΜΑΣ Ἄρχιμ. Ἀθηναγόρου Καραματζάνη	48
● Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΓΙΟ ΙΓΝΑΤΙΟ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ Ἄρχιμ. Παντελεήμονος Μουτάφη	50
● ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΙΣΤΕΩΣ Ἄρχιμ. Ἰωακείμ Μοῦκανου	52
● 27 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1922. Ο ΜΑΡΤΥΡΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΣΜΥΡΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ Νικολάου Φωτιάδη, Ἀντῆγου ἐ.ἄ.....	54
● Ο ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΝΟΤΗΤΑΣ Χρήστου Ἀναγνωστόπουλου	56
● ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ Ἄρχιμ. Παντελεήμονος Μουτάφη	58

Ἐπὶ τὴν κατασκηνωτικὴν περίοδο τῶν κοριτσιῶν.

Ἐπὶ τὴν κατασκηνωτικὴν περίοδο τῶν αγοριῶν.

Άπο τις έορταστικές έκδηλώσεις στή μνήμη του Πολιούχου μας Τιμίου Προδρομού.

Άπο την θεμελίωση του Ίερού Ναού της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Εάνθης.